

"Els polítics haurien d'agafar exemple dels esportistes"

Sergi Bruguera (Barcelona, 1971), tennista. Té una dreta que per a si voldria Aznar, i amb ella ha inscrit el seu nom en dos torneigs consecutius de Roland Garros, un dels títols de màxim prestigi. Durant alguns mesos ha ocupat el tercer lloc en la classificació mundial, i els especialistes el consideren com el millor jugador sobre terra batuda. EL TEMPS ha interromput la seua disciplina en les pistes de Can Via, mentre prepara l'ofensiva del 95.

Bruguera, diuen que ho passa pitjor davant un periodista que en una final del Grand Slam.

—Nooo, pitjor no. El que passa és que m'agrada més jugar una final que fer entrevistes. Això és clar.

—S'ha sentit maltractat per la premsa en algun moment?

—No, mai. No en tinc cap queixa. Home, alguna vegada ha anat més bé o més malament, i he pogut estar més o menys d'acord amb el que s'escriu o es diu sobre mi, però, en general, la premsa em tracta amb objectivitat.

—Gran part de la seua infància va transcórrer a València.

—Sí, entre els 3 i els 8 o 9 anys. I després, com que tenia les meves amistats, hi anava quasi cada cap de setmana. Tinc un gran record de València. Primer vivia a Santa Bàrbara, i després, al cantó del Club de Tennis Espanyol: només havia de saltar una tanca i ja era al club. El meu pare portava les coses del club. Jo estudiava al Santo Tomás de Aquino, i m'agradaven molt les falles. Em continuen encantant. Sempre que puc, hi torno per falles.

—Es pot dir que Sergi Bruguera va nàixer per al tennis a València?

—Sí, allà és on vaig començar. Tenia cinc anys.

—Estava predestinat al tennis?

—No ho sé, però des que tinc memòria el que més m'agrada és jugar al tennis. És el que he volgut fer sempre. No he tingut mai un altre objectiu en la vida, com a professió, que no fos el tennis.

—Fins a quin punt és vostè disseny del seu pare, Lluís Bruguera.

—Al cent per cent. Sempre he seguit les seves indicacions. Ell m'ha format com a tennista. I com ha persona: és el meu pare. Quan li vaig dir que volia ser tennista ell ho va veure bé, però em va fer practicar molts esports per tal que els provés i em pogués decidir amb coneixement de causa.

—Quina relació mantè amb ell?

—Molt bona. D'amic, d'entrenador, de pare. M'ho passo molt bé.

—No és difícil ser fill i acatar la disciplina del preparador alhora?

—La veritat és que sí que és difícil. A vegades potser és un pèl massa. Massa coses i mas-

sa temps a sobre. Però ho hem sabut portar molt bé. Quan va ser més difícil és quan jo vaig fer el canvi. Sobretot, a partir dels 19 anys fins els 22. Et vas fent més home i llavors xiques més normalment. Però ens ho passem molt bé i estic molt content d'estar amb ell.

—Alguna volta juga amb el seu pare al tennis?

—Nooo. Ja no.

—Qui guanyava quan jugaven?

—Home, el meu pare. Jo era més petit. I ell jugava bastant bé.

—Ara no s'atreveix a enfrontar-se amb vostè?

—Nooo. No podríem jugar. Ara hi ha massa diferència.

—Quant costa arribar dalt del tot?

—Com en tots els esports. Arribar dalt és molt difícil. Enlloc et regalen res. I menys en els esports individuals. Ets tu i només tu qui ha de fer l'esforç. Potsar és més difícil, però jo ho he pagat sabent què havia de fer i content d'haver-ho fet. La veritat és que has de sacrificar moltes coses, però si realment vols una cosa, has de pagar un preu.

—Té la sensació d'haver desaprofitat la seua infància i adolescència?

—Crec que al revés. L'he aprofitada molt: per això sóc aquí. Home, potser no m'he divertit com els altres, però ara tinc unes coses que l'altra gent no té.

—Fa una vida de monjo, no?

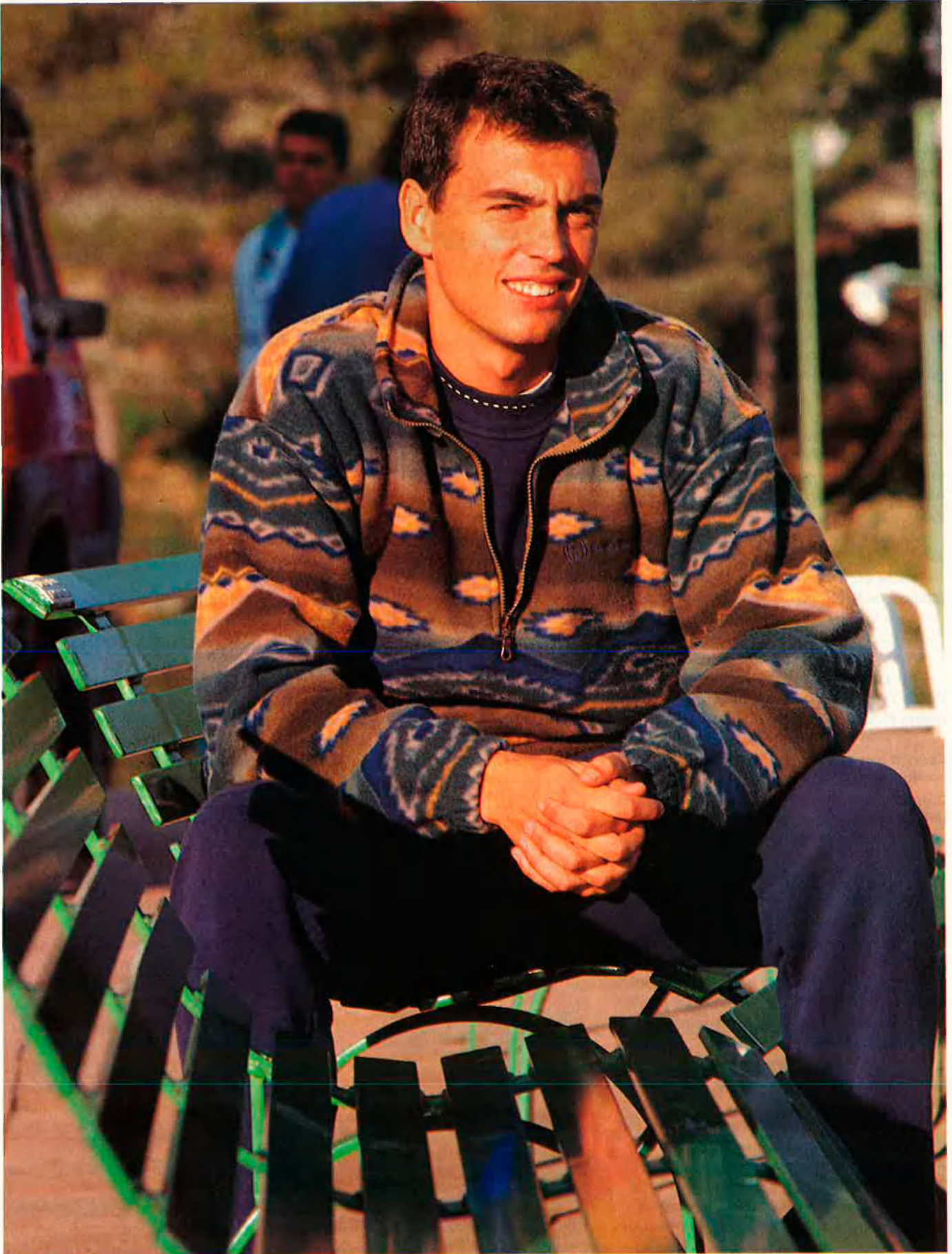
—Nooo!

—En el sentit de la disciplina, vull dir.

—Hi ha molts jugadors de tennis que han fet el que jo. La veritat és que no tenia vacances mai. Fins els 18 anys no en vaig fer, de vacances. I tampoc no he pogut sortir amb els amics quan he volgut. Anar a la platja i això. Sempre he hagut d'estar entrenant. Han sigut bastants sacrificis.

—En algun moment d'aquesta duríssima carrera ha sentit la temptació de tirar la tovallola?

—De tirar la tovallola, no, perquè m'ha agradat molt el que feia i he estat molt convençut d'on volia arribar, però en un esport sempre hi ha daltabaixos i hi ha vegades que ho he passat malament. Més o menys deprimit. Més o menys enfonsat. Però mai tant com per a tirar la tovallola.

—*Criar-se en l'ambient li ha fet les coses fàcils?*

—Tothom que vulgui dedicar-se al tennis ha de créixer en un ambient tennístic. Sense això, és bastant complicat.

—*Però la càrrega a gust no pesa.*

—No hi ha cap jugador que pugui arribar a l'elit mundial sense que li agradi el joc que practica. Per fer-ho bé, t'ha d'agradar molt el que fas.

—*Com venç la tensió que implica ser un esportista d'elit?*

—No hi ha cap fórmula, la veritat. Es tracta d'aguantar el màxim possible, perquè tothom ho passa malament i tothom té nervis. Has d'intentar controlar-te a tu mateix.

—*Li és difícil concentrar-se?*

—En un partit, no. Però al llarg de l'any, després de jugar molts partits amb molta tensió i acumular molt de cansament, sí que és difícil.

—*Quin és el seu estat humà després d'un procés de tensió propi d'un Grand Slam?*

—Molt cansat. Psíquicament, sobretot, encara que físicament també. Necessites un temps per a poder recuperar-te d'un esforç tan continuat.

—*És cert que es tranquil·litza sentint rock dur?*

—És la primera vegada que ho sento. M'agrada el rock dur, però no em tranquil·litza.

—*L'excita?*

—És claaar.

—*Només rock?*

—En general m'agrada tot tipus de música. Inclús la més tranquil·la: *country*, *pop*... Tot menys el *rap*. Ni la *màkina*.

—*La seua irrefrenable passió pels videojocs és certa o és mite?*

—Sí, però ja m'ha passat una mica. Abans m'agradava molt passar tot el dia jugant amb una maquineta d'aquestes. Era la meva diversió. Ara encara m'agrada, però ja tinc menys temps.

—*Que ho troba sedant?*

—No precisament. És un exercici bastant tens i nerviós.

—*Com és un dia en la vida de Sergi Brugera?*

—Normalment em llevo a les 9 i entreno de les 11 a la 1. I després, de les 3.15 fins les 6.30. Me'n vaig a casa, estic una mica amb els amics, sopo i al llit.

—*Els seus oponents diuen que les pilotes que vostè llança van plenes d'aigua, de tant com pesen. Té quantificat a quina velocitat les tira?*

—En un piloteig normal, sense donar-li fort, a 120 quilòmetres hora. No és gaire en tennis.

—*Quina relació manté amb la raqueta?*

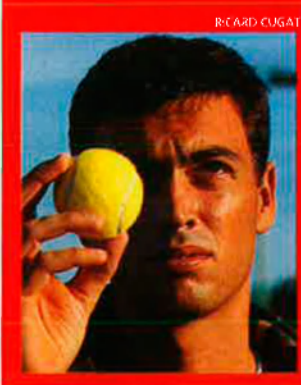
—Normal.

—*No la mossega ni la tira com fan altres?*

—Abans m'enrabiava, però ara em controlo més.

“Comprenc que alguns esportistes es busquin residència en paradisos fiscals. La vida d'un esportista dura sis, set anys. Mentre ets al cim guanyes molts cèntims, però un cop acabes no tens una altra manera de viure que dels calés que has fet. No tens estudis, no tens un ofici.”

—*S'enfada tant com diuen quan perd?*

—Suposo que tothom ho fa.

—*És més difícil de digerir una derrota que una victòria?*

—Una victòria sempre senta bé. La derrota, no tant.

—*Per a saber guanyar s'ha de saber perdre. És així?*

—En realitat, s'aprèn més d'una derrota que d'una victòria.

—*I dura més al cap una derrota que una victòria?*

—La victòria de Roland Garros la tindrè a la memòria tota la vida, i no hi ha una derrota que em duri tant. Potser també perquè no he caigut en una final de Roland Garros.

—*La derrota dels Jocs Olímpics, no li ha durat?*

—No gaire. Bé, em va durar un mes o mes i mig. Va ser per la decepció que em produïa que ho volia fer bé i m'havia trencat els lligaments sis dies abans. I no vaig poder jugar ni fer res bo. Tota aquella setmana va ser bastant difícil per mi. La vaig passar molt malament. Fins al punt, que no vaig disfrutar gaire de les Olimpíades.

—*Què té a les mans quan no té una raqueta?*

—Res més.

—*Llibres?*

—No m'agraden. Prefereixo el comandament de la tele. Els vídeos, el cine.

—*El tennis és el seu ofici, però quin esport practica per gust?*

—M'agraden tots. Sobretot, el futbol. El bàsquet, l'handbol, el voleibol... També els esports d'aventura: *rafting*, *ponting*... Però ja són més difícils de practicar perquè t'has de desplaçar als llocs adequats, i això no sempre és possible.

—*Vostè és culé acèrrim, no?*

—Sí. I pateixo molt.

—*Sobretot, aquesta Lliga.*

—El que passa és que jo sóc esportista, i llavors entenc molt més tot l'entramat de l'esport que gran part dels culés. No sóc com un fan d'aquests que quan guanya el Barça és el millor equip del món i que quan perd és el pitjor. La gent no és objectiva, en general. Jo, pel fet de ser esportista i haver viscut circumstàncies similars, entenc molt més una derrota. Sé que l'esport és molt difícil i que les coses van bé o malament. Per això sempre estic de part dels jugadors. Amb el Barça, des que ha vingut Cruyff, estic disfrutant com mai. Hem guanyat quatre lligues, i si aquesta no juguem bé i la guanya un altre equip, no em sentiré frustrat. *Que me quiten lo bailao.*

—*Però creu que l'actual equip té la qualitat de l'anterior?*

—El que està claríssim és que les coses no surten com abans. Però les coses van així. És molt difícil mantenir una línia durant anys, ju-

gant a un alt nivell com ho ha fet el Barça.

—Durant els seus anys valencians, no va ser del València?

—Ja era del Barça, però el València era el meu segon equip. Li vaig agafar molta simpatia, i encara segueixo els seus passos.

—Creu que mereix la trajectòria d'aquesta Lliga?

—És una cosa que sempre li dic al meu pare: amb l'equipàs que té, no entenc com poden jugar tan malament. Crec que l'entrenador no els fa jugar molt bé.

—Es culpa de l'entrenador?

—Home, dels jugadors segur que no és.

—Què preocupa a Sergi Bruguera?

—Trobo que la gent que passa gana. I el racisme. També la guerra. Normalment, com jugo arreu del món, conec molts jugadors que als seus països passen coses d'aquestes. Per tant, estic molt en contacte amb aquests problemes, els visc d'una manera especial.

—El problema de la droga, què li diu?

—L'esport és una molt bona manera per combatre'l. La gent que practica esports és molt més dinàmica que la que no en practica i surt totes les nits. Fa moltes coses i se sent saludable, tant físicament com mentalment. Se'n va a dormir més d'hora i no es veu en la temptació de freqüentar ambients que et familiaritzen amb la beguda i amb la inactivitat, que són els passos previs a la droga.

—La política, li interessa, a Sergi Bruguera?

—No.

—Recorda Franco?

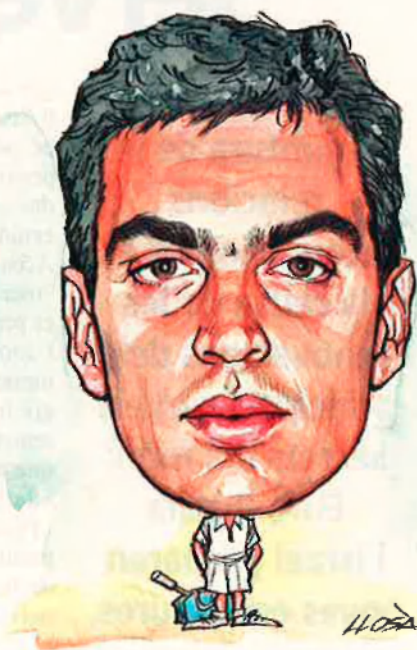
—Només tenia quatre anys quan va morir. Recordo haver vist per la tele que anava passant gent per davant el seu fèretre. Poca cosa més.

—L'actual situació d'Espanya li mereix algun comentari?

—Em sap greu que hi hagi tanta corrupció. M'agradaria que les coses es fessin bé. Tothom està una mica decebut. M'és igual qui estigui al poder, mentre es facin bé les coses. És una pena, perquè tenim un país que pot fer moltes coses. És un moment en què Espanya destaca en l'esport per tot arreu, i això no és casualitat sinó perquè als esportistes els agrada fer les coses ben fetes, i això es podia transferir a la política. Els polítics haurien d'agafar exemple dels esportistes.

—Què pensa dels esportistes d'elit que es busquen una residència fictícia en un paradís fiscal per a eludir les seues responsabilitats?

—Comprenc que alguns ho facin, perquè la

—Bruguera i els Sánchez Vicario han fumat la pipa de la pau?

—No fumo, jo.

vida d'un esportista dura sis, set anys. Mentre ets al cim guanyes molts cèntims, però un cop acaba la vida esportiva no tens una altra manera de viure que dels calés que has fet durant aquest període. No tens estudis, no tens un ofici. A diferència de l'altra gent, que paga a hisenda progressivament, l'esportista paga més de la meitat del que ha guanyat de cop. Per tant, ho entenc.

—Però vostè no ho fa.

—No, jo estic aquí de moment. Vull que els impostos que pago revertixin aquí, però cada vegada es fa més difícil de suportar.

—Com viu el fet de ser català, com una circumstància o una particularitat determinant?

—Sóc com qualsevol català, que li agrada Catalunya, parlar català, viure aquí, ser del Barça... Però sense que per això hagi de deixar de sentir-me espanyol.

—Ser català a València li va causar algun problema?

—No cap. Una vegada coneixes una persona, mires com et cau aquella persona, no la mires en funció de si és catalana, valenciana o andalusa. Això és secundari. A mi, hi havia gent que quan em coneixia i li queia bé em deia que semblava mentida que jo fos català. No hi té res a veure. I al revés, hi ha gent que et cau malament, sigui d'on sigui. Encara que sigui catalana.

—L'any 93 va guanyar el Roland Garros; l'any 94, també, què farà Sergi Bruguera enguany?

—Espero que continuï tot igual. Que no canviï res.

—Ha dit que la vida d'un esportista d'elit són sis, set anys. Quants li'n queden?

—Cada vegada és més difícil el circuit i hi ha millors jugadors, però no sé... Fins que el cos m'aguanti.

—Què farà quan no jugue al tennis?

—Intentar viure i descansar una mica. Suposo que no estaré tan estressat ni sotmès a tanta pressió. No viatjaré, perquè tinc ganes de quedar-me a casa i de fer les coses que no he pogut. Fer un mes de vacances sencer.

—No l'ha fet mai?

—Mai en la meua vida. Home, potser quan tenia set anys.

—No li vull llevar més temps de la seua disciplina, no siga que em culpe de no tornar a guanyar Roland Garros.

—Tranquil, està molt lluny encara.

Miquel Alberola